

บทที่ 314 เกือบกลายเป็นแพะรับบาป

“พี่กู๋ ท่านอาจยังไม่รู้ เรื่องนี้ต้องย้อนไปหลายปีก่อน พ่อข้าเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงในฐานะอัครริยะชื่อก้อง ไม่ว่าจะเป็นการสอบไล่ผ่านสอบได้ที่หนึ่งเสมอ เขาเป็นจิ้งหยวนที่อายุน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงได้เข้าร่วมงานเลี้ยงชิงหลิน¹ ในตอนนั้นเขาเปี่ยมด้วยความมั่นใจอย่างยิ่งยวด รูปโฉมหล่อเหลาโดดเด่น กิริยาอาการล้ำรวม ทว่าก็เป็นอิสระไม่ยึดติดกับสิ่งใด งานเลี้ยงวันนั้นองค์หญิงใหญ่ทวนอี่ได้เข้าร่วมงานด้วย ประจวบเหมาะกับช่วงนั้นนางถึงวัยปักปันพอดี ครั้นได้พบหน้าพ่อข้า นางก็หลงรักเขาตั้งแต่นั้นมา

“เดิมทีพ่อข้าหลงใหลในความงดงามและความสูงศักดิ์ขององค์หญิงใหญ่ ทว่าไม่นานนัก เขาก็พบว่าองค์หญิงใหญ่ผู้นี้เป็นคนอารมณ์แปรปรวน ชอบควบคุมผู้อื่น เพียงพ่อข้าคุยกับนางกำนัลคนสนิทของนางไม่กี่คำ นางกลับสั่งโบยนางกำนัล

¹ ชิงหลิน คือ ต้นเอพริคอต

คนนั้นจนตาย พ่อข้าหวาดกลัวยิ่งนัก เขาสาบานว่าจะไม่ยอม
แต่งงานกับนางเป็นอันขาด ต่อให้เขาต้องตายก็ตาม

“ฮ้องเต๋ทรงเห็นแก่ความสามารถของพ่อข้า จึงมิได้
บีบบังคับเขาให้แต่งงานกับองค์หญิงใหญ่ ฝ่าบาททรงหาคู่ครอง
ที่เหมาะสมแล้วให้นางแต่งงานกับคนตระกูลฉาง ต่อมาพ่อข้า
ได้แต่งงาน ทว่าองค์หญิงใหญ่กลับโกรธแค้นพ่อข้ามาจนถึง
ทุกวันนี้ ไม่เคยยกโทษให้พ่อข้าเลย

“โรงเตี๊ยมหญู้อี้แห่งนี้เป็นกิจการของตระกูลฉาง เมื่อก่อน
ลูกหลานสกุลไปล้วนเป็นลูกค้าของที่นี้ ด้วยเหตุนี้ จึงมักเกิดเรื่อง
กระทบกระทั่งกับพวกเขาอยู่เสมอ ต่อมาไทเฮาทรงทนไม่ไหว
จึงรีบเข้ามาไกล่เกลี่ยด้วยตนเอง องค์หญิงใหญ่จึงยอมโอนอ่อน
เพราะเห็นแก่หน้าไทเฮา แม้สองฝ่ายยังไม่ไปมาหาสู่กัน
แต่อย่างน้อยก็ไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันอีก หาไม่แล้ว
วันนี้ข้าคงไม่กล้าพาพวกท่านมารับประทานอาหารที่นี้หรอก

“เดิมทีข้าคิดว่า ก่อนเดินทางจะพาพวกท่านลิ้มลอง
อาหารของเมืองหลวงแท้ๆ ใครจะคิดว่ากลับบังเอิญพบ
คุณชายรองฉางเข้า เรื่องนี้นับเป็นความผิดของข้า ต้องขอภัย
พวกท่านด้วย”

“ได้ทำไปไม่ต้องคิดมากไป เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว มิใช่สิ่งที่ท่านจะควบคุมได้ โชคดีที่คุณชายรองฉางมิได้เป็นอะไรมาก ข้าคิดว่าองค์หญิงใหญ่ก็คงไม่มาหาเรื่องพวกท่านหรอก” ภูฉางส่ายโบกมือพลางกล่าว

ไปเจอรีบพยักหน้ารับ “ท่านพูดถูก หากวันนี้ไม่มีท่าน ข้าเกรงว่าเรื่องคงไม่คลี่คลายได้โดยเร็วเช่นนี้ ข้าติดหนี้บุญคุณ พี่ผู้ต้องการให้ข้าช่วยสิ่งใด ท่านเอ่ยมาได้เลย!”

“ได้ทำไปเกรงใจเกินไปแล้ว สิ่งที่ข้าทำก็เป็นเพียงสัญชาตญาณของผู้เป็นหมอเท่านั้น อีกอย่าง หากข้าไม่ลงมือช่วย สุดท้ายก็อาจถูกลากเข้าไปพัวพันอยู่ดี”

“ถึงจะเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าท่านจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ท่านก็ช่วยข้าไว้มาก เรื่องนี้ข้าจะจดจำไว้ไม่ลืม” ไปเจากล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง

เมื่อเทียนฮวนเห็นเช่นนั้น นางจึงเอ่ยขึ้น “หากได้ทำไป คิดจะตอบแทนจริง ๆ เช่นนั้น ช่วยหาทางนำตำรับอาหารเปิดแปดสมบัติมาให้ข้าได้หรือไม่”

“ได้สิ เรื่องเล็กน้อย!” ไปเจาตอบรับทันที

ตลอดทางไปเจายังกล่าวคำขอบคุณไม่ขาดปาก จนกระทั่ง
ส่งพวกเขาถึงที่พัก เขาจึงร่ำลาอย่างอาลัยอาวรณ์

ครั้นไปเจจากไปแล้ว พวกเขาก็เดินเข้าไปในที่พัก
หวั่นเกอเออร์ทำหน้าที่

“ข้าไม่ชอบได้เท่าไป” เขากล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

เถียนฮวนอดหัวเราะไม่ได้

“เขาไปทำอันใดให้เจ้าขุนเคื่องหรือ”

“มิได้ทำอันใด แต่ข้าแค่ไม่ชอบเขา”

เถียนฮวนถอนหายใจอย่างสนใจ “เขาเป็นบุตรหลาน
ตระกูลใหญ่ในเมืองหลวง พวกเรามีอาจล่วงเกินเขาได้ วันนี้
เขาให้เกียรติพ่อเจ้า ยอมคบค้าสมาคมด้วย ก็นับเป็นโชคดี
ของบ้านเราแล้ว หลังจากวันนี้เกรงว่าพวกเราคงไม่มีวาสนา
ไปมาหาสู่กันได้อีก”

“เช่นนั้นก็ดี ข้าดีใจยิ่งนัก!” หวั่นเกอเออร์เอ่ยขึ้นทันที

เด็กคนนั้น!

เถียนฮวนแม่มริมฝีปาก นางรีบหันกลับไปมองกู่ฉางสู่ย ก็เห็นว่าเขาขมวดคิ้ว สีหน้าฉายแววครุ่นคิด

“ความจริงแล้ว เรื่องในวันนี้ก็แปลกประหลาดอยู่ไม่น้อย”
เขาเอ่ยเสียงต่ำ

หัวใจของเถียนฮวนพลันหนักอึ้ง “ท่านหมายความว่าอย่างไร”

“เจ้าไม่คิดหรือว่าเรื่องทุกอย่างคล้ายจะบังเอิญจนเกินไป หากเป็นเจ้า เจ้าจะเชิญแขกไปรับประทานอาหารในโรงเตี๊ยมของอริหรือ”

เถียนฮวนส่ายหน้า “ข้าย่อมไม่ทำเช่นนั้น”

เรื่องนี้ต่อให้มีไท่เฮาเข้ามาไถ่เกลี้ยแล้ว ทว่าอีกฝ่าย กลับมีปมในใจที่มีอาจคลี่คลายได้ เช่นนั้นนางย่อมไม่พาแขก มาที่โรงเตี๊ยมของอริเป็นอันขาด

มิหนำซ้ำ ครั้นนึกถึงถ้อยคำของคุณชายรองฉางเมื่อครู่ ยิ่งเห็นได้ชัดว่าที่โรงเตี๊ยมหรือพวกเขามีปัญหากันมากกว่าหนึ่งครั้ง!

“นอกจากนี้...”เถียนฮวนพลันนึกขึ้นได้ว่า “องค์หญิงตวนอี่เป็นธิดาองค์โตของไท่เฮา นางเป็นพี่สาวแท้ๆ ของฮองเต๋ ส่วนบิดาของไต้เท้าไปก็เป็นขุนนางกรมพิธีการ ดำรงตำแหน่งสูงส่ง มีอำนาจในเมืองหลวง ครั้นนั้นฮองเต๋ทรงยอมถอยเพื่อรักษาอัจฉริยะผู้นี้ไว้ เช่นนั้นหากวันนี้เกิดเรื่องขึ้น แล้วองค์หญิงใหญ่จะเอาผิดกับสกุลไป ฮองเต๋จะทรงลงโทษสกุลไปหรือไม่

“แน่นอนว่าผู้ที่ไร้อำนาจบารมีเช่นพวกเราย่อมไร้ปากเสียง มีอาจต่อต้าน สุดท้ายคงกลายเป็นแพะรับบาปแทน”

ครั้นคิดได้ หัวใจพลันเต้นระรัวด้วยความตึงเครียด

ก๊วงส่วยสีหน้าเคร่งขรึม “สิ่งที่เจ้าพูดมา มิใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้”

แม้พวกเขาเคยมอบตำรับลับให้ราชสำนัก ได้รับความโปรดปรานจากฮองเต๋และไท่เฮาไม่น้อย ทว่าความดี-ความชอบเพียงเท่านั้นก็มีอาจเทียบได้กับองค์หญิงใหญ่ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง และยังมีอาจเทียบได้กับคุณงามความดีของขุนนางใหญ่ที่ทำเพื่อแวนแคว้น

ครั้นพวกเขาเอ่ยถึงเรื่องนี้ ต่างก็พากันเงิบงันไม่เอ่ย
วาจาใด

สุดท้ายแล้วซงเจียเอ๋อร์ทนมัไหว นางส่งเสียงอ้อแอ้
มือเล็กๆ กุมนิ้วหัวแม่มือของบิดาไวแน่น ก่อนยัดเข้าปาก

กู่ฉางσύได้สติกลับมาในทันที

“ซงเจียเอ๋อร์หิวแล้ว!”

“ข้าก็หิว” หวันเกอเอ๋อร์ลုပ်ท้องน้อยของตนเอง

เจ้าเด็กคนนี้ไม่ชอบโต้เถียง ตั้งแต่อนอยู่ที่โรงเตี๊ยมหรู้อี้
ก็เอาแต่ทำหน้าที่นั่งนิ่งอยู่เช่นนั้น เถียนฮวนคืบอาหารให้
ตั้งหลายอย่าง เขาก็ไม่ยอมกินแม้แต่หน่อย

ส่วนกู่ฉางσύก็มัวแต่สนทนาและดื่มสุรากับโต้เถียงไป
จึงกินอาหารไปไม่กี่คำ

ต่อมากลับเกิดเรื่องกับคุณชายรองฉาง พวกเขาก็ไม่อาจ
อยู่ในโรงเตี๊ยมหรู้อี้ต่อไปได้ รีบฉวยโอกาสเหมาะหนีออกมา

เถียนฮวนถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา “ไม่ว่า
ได้ทำไปจะมีเจตนาดีหรือร้าย แต่กับข้าวเต็มโต๊ะเช่นนั้น
กลับต้องปล่อยให้สูญเปล่า ก็ชวนให้น่าเสียดายยิ่งนัก วุ่นวาย
กันมาทั้งวัน ข้าก็ขี้เกียจจะออกแรงแล้ว เอาเป็นว่าข้าจะ
ทำอาหารง่ายๆ ให้พวกท่านรองท้องก็แล้วกัน”

“ดี! ข้าอยากกินฝีมือท่านแม่!” หวันเกอเออร์พยักหน้า
ทันทีโดยไม่ต้องคิด

กู่ฉางส่ายก๊กกล่าวเสริม “อาหารที่ภรรยาทำ ล้วนรสชาติ
ล้ำเลิศ พวกเราไม่เรื่องมากอยู่แล้ว”

สองพ่อลูก หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก ปากหวานดูน่าฟัง
คนหนึ่งชมเก่ง อีกคนออกตออันเก่ง

หัวใจของเถียนฮวนพลันอบอุ่น นางรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า
ถอดปิ่นปักผมแล้วพาสามีกับลูกๆ ตรงไปยังครัวเล็ก

ที่พักรับประทานเล็กเช่นนี้ก็นับว่าสะดวกสบายไม่น้อย เด็กรับใช้
ยังเตรียมสิ่งของไว้มากมายเพื่อเอาอกเอาใจพวกเขา

อย่างน้อยๆ ก็มี ฟีน ข้าว น้ำมัน เกลือ คันดูอีกหน่อย
ก็จะเห็นข้าวขาว แป้งขาว และผักสดใหม่หลายชนิด

ในอ่างน้ำใสบริสุทธิ์ยังมีกุ้งแม่น้ำตัวเป็นๆ อยู่ด้วย!

พวกเขาตัดสินใจถูกต้องยิ่งนักที่ย้ายมาอยู่ที่นี่!

บทที่ 315 เกี้ยวตัวเล็ก
ใส่เนื้อกุ้งหูลัวปัว

เถียนฮวนพยักหน้าด้วยความพอใจ นางรีบสั่งกู่ฉางสูยว่า
“ท่านช่วยแกะเนื้อกุ้ง”

แล้วหันไปบอกหวันเกอเออร์ “เจ้าไปก่อไฟ”

“ขอรับ”

สองพ่อลูกต่างก็รับคำอย่างว่าง่าย แยกย้ายกันไปทำหน้าที่
ของตน

เถียนฮวนตักแป้งใส่ลงอ่างใบเล็กครึ่งหนึ่ง จากนั้นเติมน้ำ
ลงไปคลุกเคล้าให้เข้ากัน พักแป้งไว้จนได้ที่

นางล้างหม้อจนสะอาดเอี่ยมอ่อง เติมน้ำใส่ลงไป นำไป
ตั้งไว้บนเตาไฟต่อจนน้ำเดือด ใส่ปวยเล้งลงไปลวก

หลังจากผักสุกแล้ว นางก็ตักขึ้นมา ก่อนสั่งว่า “ท่านช่วย
ตำให้ละเอียด คั้นเอาแต่น้ำ”

ก๊วนงสู่ยรับปวยเล้งไว้ ก่อนจะยี่นเนื้อกึ่งที่แกะเสร็จแล้ว
ให้นาง

เถียนฮวนหยิบเนื้อกึ่งบางส่วนออกมาสับจนละเอียด
คลุกเคล้ากับหูหิ้วลั้วป้วยสับละเอียด ปรงรสเล็กน้อยแล้ววางพักไว้
ด้านข้าง

แบ่งหมักได้ที่พอดี นางจึงหยิบแบ่งก้อนหนึ่งออกมา
ใส่น้ำปวยเล้งลงไป นวดจนเข้ากันแล้วคลึง แผ่นแบ่งถูกย้อม
เป็นสีเขียวงดงามจับตา

เถียนฮวนรีดแผ่นแบ่งให้บาง แล้วตัดเป็นแผ่นเล็ก ๆ
ใช้ตะเกียบคีบใส่เนื้อกึ่งหูหิ้วลั้วเล็กน้อย ห่อเป็นเกี้ยวตัวเล็ก ๆ
ขนาดเพียงเล็บหัวแม่มือ

จากนั้นนางก็หันไปยกหม้อขึ้นเตาเติมน้ำลงไป รอจน
น้ำเดือดแล้วใส่เกี้ยวลงไปต้มจนสุก ก่อนตักขึ้นใส่ถ้วยส่งให้
ก๊วนงสู่ย

“ป้อนลูกสาวคนโปรดของท่านก่อนเถิด”

เกี้ยวตัวเล็กเหล่านี้ผสมน้ำมันและเกลือเล็กน้อย แผ่นแป้ง
ถูกย้อมด้วยน้ำปวยเล้งจนมีสีเขียวสดใสน่าดู เล็กจิ๋ว ชวนลิ้มลอง
เหมาะกับซงเจียเอ๋อร์วัยสิบเดือนยิ่งนัก

กู่ฉางσύใช้ตะเกียบคีบเกี้ยวชิ้นหนึ่ง เป่าจนคลายร้อน
แล้วป้อนเข้าปากบุตรสาว ซงเจียเอ๋อร์ที่รออยู่นานก็รีบอ้าปากเล็ก ๆ
รับเข้าไปเต็มปากเต็มคำ

นางเคี้ยวตุ้ยๆ อยู่ไม่กี่ครั้งก็กลืนลงคอไป แล้วอ้าปากน้อยๆ
มองบิดาด้วยแววตาแว่ววน

หัวใจของกู่ฉางσύแทบหลอมละลายอยู่ตรงนั้น เขารีบ
ป้อนเกี้ยวให้นางอีกหนึ่งคำ

หวั่นเกอเอ๋อร์เห็นน้องสาวกินเกี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยยิ่งนัก
เขาก็เผลอกลืนน้ำลายอีกใหญ่โดยไม่รู้ตัว

เถียนฮวนลู่บิรชะน้อยๆ ของบุตรชายด้วยความเอ็นดู

“แม่เตรียมเกี้ยวไว้ให้เจ้าแล้วนะ” นางตักเกี้ยวที่เหลือ
ให้หวั่นเกอเอ๋อร์ “เจ้ากินรองท้องไปก่อน”

“ขอบคุณท่านแม่!” หวันเกอเอ๋อรีบรับถ้วยมา เด็กน้อย
กินก๋วยเตี๋ยวท่าที่เปี่ยมสุข

ในที่สุดนางก็ทำให้เด็กทั้งสองเจียบเสียงได้สักที เกียนฮวน
ไม่รอช้ารีบทำอาหารต่อทันที

มือของนางว่องไวยิ่งนัก คลึงแป้งจนเป็นแผ่นบาง ๆ
เท่าฝ่ามืออยู่หลายแผ่น ก่อนหันไปตอกไข่หลายฟองใส่ถ้วย
ตีให้เข้ากัน จากนั้นก็หันเนื้อกุ้งที่เหลือเป็นชิ้นเล็ก ๆ คลุกเคล้า
ลงไปไข่ เติมน้ำเล็กน้อย ปรงรสด้วยเกลือพริกไทยแล้ว
คนให้เข้ากัน

จากนั้นนางล้างกระทะให้สะอาด ตั้งไฟจนกระทะแห้งสนิท
เติมน้ำมันลงไปเล็กน้อย ครั้นน้ำมันร้อน ก็วางแผ่นแป้งลงไป
ทอดอยู่ครู่หนึ่งจึงพลิกกลับด้าน เมื่อแผ่นแป้งสุกดีแล้ว เกียนฮวน
จึงใช้กระบวยตักไข่ผสมกุ้งราดลงไปบนแผ่นแป้ง เกลี่ยให้ทั่ว

กระทะยังร้อนอยู่ ทำให้ไข่ผสมกุ้งสุกพอดี เกียนฮวน
ใช้ตะเกียบม้วนแผ่นแป้งเข้าหากัน ทำเป็นแป้งม้วนไข่ผสมกุ้ง
ชิ้นเล็ก ๆ แล้วยกขึ้นจากเตา

นางทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ จนทำแป้งม้วนไข่ผสมกึ่งได้ ยี่สิบชิ้น นางวางพักไว้บนเขียงให้คลายความร้อนเล็กน้อย ก่อนจะใช้มีดหั่นเป็นชิ้นหนาพอประมาณ จากนั้นจัดแบ่งใส่จาน

“เสร็จแล้ว กินได้”

ทั้งสามคนต่างยกจานของตนขึ้น แล้วลงมือกินกันอย่าง เอร็ดอรร้อย

ซงเจียเออร์กินเกือบหมดไปนานแล้ว

เมื่อเห็นว่าบิดามารดาและพี่ชายเริ่มกินอาหารอีกครั้ง นางก็รีบเงยหน้ามองกู่ฉางσύด้วยแววตาแว่วอน

กู่ฉางσύจะทนสายตาเช่นนั้นได้อย่างไร

เขาจึงแอบคืบแป้งม้วนไข่ผสมกึ่งเล็กน้อยจากจานของตน แล้วป้อนเข้าปากเล็กๆ ของบุตรสาว

โชคดีที่ก่อนหน้านี้นางกินเกือบจนอิ่มไปแล้ว พอกิน เข้าไปอีกเพียงไม่กี่คำก็หยุดกิน

ครั้นทั้งสามคนกินแป้งมันไข่มุกหมด ก็อึดท้องกัน
ถวนหน้า

ก๊วนส่ายวางถ้วยเปล่าลง ก่อนจะลูบท้องตัวเองเบาๆ

“อาหารที่เจ้าทำช่างถูกปากข้ายิ่งนัก อาหารเลิศหรู
ในโรงเตี๊ยมหรือนั้นประณีตเกินไปจนข้าไม่รู้ว่าจะกินอย่างไร”

ห้วนเกอเอ๋อร์พยักหน้าหงิกหงิกอย่างเห็นด้วยสุดชีวิต

เถียนฮวนหัวเราะเบาๆ “พวกท่านก็เอาแต่เอาใจเข้า
อยู่นั่นแหละ!”

“ท่านแม่ พวกเราพูดจริงนะ! อาหารที่ท่านทำอร่อยจริงๆ!”
ห้วนเกอเอ๋อร์รีบเอ่ยอย่างร้อนใจ

“เออละๆ แม่รู้แล้ว” เถียนฮวนเอ่ย “กินอิ่มแล้วก็รีบกลับไป
พักผ่อนกันเถิด พรุ่งนี้พวกเราจะต้องไปเยี่ยมได้เท้าอยู่”

เช้าวันนี้บรรดาขุนนางที่ร่วมเดินทางมาเมืองหลวงกับ
พวกเขาได้แวะมาแจ้งข่าวว่า วันมะรืนนี้พวกเขาจะเดินทางกลับ

พวกเขาอยู่ในเมืองหลวงมาหลายวันแล้ว เจ้าเมืองหู
ยังรอคอยให้พวกเขากลับไปแจ้งข่าวอย่างใจจดใจจ่อ

วันนี้ครอบครัวของกู่ฉางσύออกไปพบไปเจอทั้งวัน
พวกเขาจึงมีเวลาว่างแค้นพรั่งนี้เท่านั้น

กู่ฉางσύรีบพยักหน้ารับ ก่อนจะอาสาเก็บถ้วยชาม
จัดการงานบ้าน

พักผ่อนหนึ่งคืนเต็มอิ่ม จวบจนเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขา
รีบออกเดินทางไปยังจวนใต้เท้าอยู่

พวกเขานัดหมายกับใต้เท้าอยู่ไว้ล่วงหน้าแล้ว ครั้นไปถึง
ก็เห็นพ่อบ้านยืนรออยู่หน้าจวน

พ่อบ้านนำทางเถียนฮวนกับกู่ฉางσύเข้าไปด้านใน
ใต้เท้าอยู่เผยยิ้มอบอุ่นพร้อมกล่าวต้อนรับ

“กู่จวีเหริน กู่ฮูหยิน พวกท่านมาเสียที เชื่อหรือไม่ว่า
ข้านับวันรอเลยทีเดียวนะ!”

เถียนฮวนยิ้มตอบ

“ต้องขอภัยที่ทำให้ท่านรอ”

พูดจบ นางก็หยิบบันทึกลเล่มหนึ่งออกมา

“นี่คือบันทึกการปรุ้งยาที่ข้าเขียนขึ้นมาจากการสั่งสมประสบการณ์มาหลายปี หากท่านไม่รังเกียจ รบกวนช่วยชี้แนะให้ข้าสักเล็กน้อย”

ใต้เท้าผู้ถูกใจนิสัยตรงไปตรงมาของนางยิ่งนัก

เขารับรับบันทึกไปตรวจ ค่อย ๆ เปิดดูทีละหน้าอย่างละเอียด ครั้นอ่านจนจบก็พยักหน้าเนิบช้า

“ประเสริฐ ประเสริฐยิ่งนัก ท่านอายุเท่านี้แต่กลับเข้าใจในวิชาปรุ้งยาอย่างลึกซึ้ง นับว่าน่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะตำรับยานี้ บ่งชี้ให้เห็นว่าความคิดของท่านนั้นทั้งแปลกใหม่ทั้งกล้าหาญ พอพิจารณาตัวยาแล้วก็ไม่พบจุดบกพร่องใด ท่านเคยใช้ยากับคนแล้วหรือไม่”

“เคยแล้วเจ้าค่ะ” เถียนฮวนพยักหน้ารับก่อนเอ่ยต่อ
“แท้จริงแล้วตำรับยานี้เป็นของสามีข้า ข้าเพียงปรับแก้เล็กน้อย

แล้วนำมาปรุงเป็นยา ยารักษาอาการป่วยได้ผลดียิ่งนัก เดิมทีคนไข้มาด้วยอาการอาเจียนเป็นเลือด ครั้นกินยาที่เข้าปรุงไปหนึ่งชาน อาการของพวกเขาก็ทุเลาลง กินต่ออีกสามชาน อาการก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“โอ้”

ได้ทำอุตกตะลิ่งอีกครา เขารีบหันไปมองกู่ฉางสู่ย อีกฝ่ายรีบประสานมือคำนับ

“ขอภัยที่ข้าต้องปิดบัง ความจริงแล้วข้าพอรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง เพียงแต่เพิ่งเริ่มศึกษาได้ไม่นาน ความรู้ยังตื้นเขินนักเกรงว่าจะทำให้ท่านหัวเราะเอาได้”

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ข้าคิดว่าตำรับยานี้ของกู่จวีเหรินนับว่าละเอียดลึกซึ้งนัก มาๆ เล่าให้ข้าฟังหน่อย ตอนนั้นท่านคิดอย่างไรบ้าง”

“ตอนนั้นข้าไม่ได้คิดสิ่งใดมากนัก เพียงแต่ได้อ่านบันทึกการรักษาของพ่อตาหลายรอบ ศึกษาอาการป่วยของคนไข้แต่ละรายพร้อมทั้งทำความเข้าใจด้วยยาที่ใช้รักษา อ่านทวนจนจำได้ขึ้นใจ ยามว่างข้ามักจะสนทนาเรื่องการปรุงยากับภรรยา

อยู่เสมอ ทุกครั้งที่ส่งยาให้เป่าอันถึง ข้าก็มักจะได้แลกเปลี่ยน
ความรู้กับหมอ จนเริ่มเข้าใจเรื่องการตรวจชีพจรและคุณสมบัติ
ของยาแต่ละชนิดมากยิ่งขึ้น

“ต่อมาข้าจึงทดลองดำเนินการตามแนวทางในบันทึก
การรักษาของพ่อตา ตรวจชีพจรและจัดเทียบยาด้วยตนเอง
ผลปรากฏว่าคนไข้หายป่วยในเร็ววัน เทียบยาข้าได้ผลชะงัดนัก
ข้าจึงมั่นใจว่าตัวเองรักษาอาการเจ็บป่วยทั่วไปได้ ต่อจากนั้น
ข้าก็เริ่มศึกษาอย่างจริงจัง สังสมความรู้และประสบการณ์อยู่เรื่อยๆ
จึงเข้าใจวิชาแพทย์และเกิดแนวคิดใหม่เพื่อใช้รักษาคนไข้”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ กุ๊ฉางส่วยก็ยิ้มอย่างเขินอาย

“ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณชาวบ้านที่เชื่อใจข้า ยอมให้ข้า
ลองรักษา หากไม่เป็นเช่นนั้น ข้าก็คงไม่อาจค้นพบหนทางใหม่ๆ
ได้มากมายเช่นนี้”

บทที่ 316 อาจารย์ศิษย์
พบหน้ากันอีกครั้ง

ได้ทำอยู่ได้ยืนเช่นนั้นก็ตกตะลึงอย่างยิ่งยวด “แค่นี้หรือ
ข้าขอถามหน่อยว่าท่านศึกษาค้นคว้าแนวทางการรักษามานาน
เพียงใดแล้ว”

“นับตั้งแต่ข้าได้อ่านบันทึกการรักษาของพ่อตา ก็ผ่านมา
สี่ปีแล้ว ทว่าหากนับช่วงเวลาที่ย่านศึกษาวิชาแพทย์อย่างถ่องแท้
ก็คือเมื่อสามปีก่อน ส่วนแนวทางการรักษานั้น ข้าคิดขึ้นมา
เมื่อปีที่แล้ว”

ครั้นชายหนุ่มกล่าวจบ ได้ทำอู่ชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะ
ตอบเข้าฉากใหญ่ เขาตื่นตะลึงเสียยิ่งกว่าเดิม

“ท่านแน่ใจนะว่าแค่สี่ปี”

ภูจ้งส่ายพยักหน้ารับ

ใต้เท้าอยู่ถึงกับอ้าปากค้าง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงสามารถรวบรวมสติกลับมาได้

“ฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก...แท้จริงแล้วกัจฉีเหรินก็เป็นอัจฉริยะ! ข้ายังเป็นอัจฉริยะด้านการแพทย์อีกด้วย!”

กล่าวจบเขาก็ไม่รีรอ รีบคว้าตัวกัจฉีเหรินไว้ทันที

“มาๆ ท่านรีบมากุญกับข้าหน่อยเถิด เรื่องบันทึกการรักษาอื่นๆ ของท่าน ท่านมีแนวคิดเช่นไร!”

เดิมที่เขาคิดที่จะสนทนาเรื่องการปรุญยากับเถียนฮวน ทว่าผู้ใดเล่าจะคาดคิดว่าเขากลับพุดคุยกับนางไม่กี่ประโยคก็หันเหความสนใจทั้งหมดไปที่กัจฉีเหรินเสียแล้ว

พวกเขาเอ่ยถึงกรณีศึกษาของคนไข้แต่ละรายที่ตนเคยประสบพบเจอเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กันทีละน้อย ถกกันให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ หาแนวทางการรักษาคนไข้ที่ได้ผล

กัจฉีเหรินหลงใหลในวิชาแพทย์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บัดนี้ครั้นได้พบคนประเภทเดียวกัน ข้ายังสนทนากันถูกคอยิ่งนัก แน่หนอว่าเขาได้เปิดใจให้ใต้เท้าอยู่ผู้นี้ไม่น้อย

ทั้งสองตกเถียงแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันอย่างออกรส
จวบจนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปเนิ่นนานแล้วก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

เถียงฮวนเห็นพวกเขาเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใด
เพียงจิบชาฟังบทสนทนาของพวกเขาอย่างเงิบเงียบ

ทว่าความเงิบสงบได้ถูกทำลายลงเพราะแขกผู้มาเยือน
คนหนึ่ง

“อ้าว พี่หลิว เหตุใดท่านถึงมาได้เล่า” เมื่อเห็นผู้มาเยือน
ได้ทำอยู่ก็ไม่ได้สนทนากับกู่ฉางσύต่อ

ผู้มาเยือนหัวเราะอย่างอารมณ์ดีพลางกล่าวว่า “ข้าได้ยิน
มาว่าวันนี้ที่จวนของไต้เท้าอู่มีแขกมาเยือน อีกทั้งแขกผู้นั้น
ยังเชี่ยวชาญด้านการปรุงยา เพียงได้ยินข้าก็อยากจะพบให้จงได้
จะให้ข้าอยู่เฉยได้อย่างไร ต่อให้ท่านไม่เชิญข้า ข้าก็ต้อง
แบกหน้ามาขอร่วมวงด้วยอยู่ดี”

ไต้เท้าอู่รีบตบหน้าผากตนเอง “โธ่ ข้าสิ เรื่องสำคัญ
ถึงเพียงนี้กลับลืมไปเสียได้ ข้าขอโทษนะพี่หลิว เรื่องนี้เป็น
ความผิดของข้าเอง พี่หลิวอย่าได้ถือสาเลยนะ!”

“วางใจเถิด คนกันเองทั้งนั้น ไยต้องเกรงใจกันถึงเพียงนี้
ข้าตูกิ๊ฐแล้วว่าท่านตื่นเต้นจนหลงลืมที่จะแจ้งข่าวให้ข้า”
ผู้มาเยือนหัวเราะร่าก่อนสอดส่องสายตาทหาแขกผู้มีเกียรติที่ว่า
“แขกผู้มีเกียรติของท่านอยู่ที่ใดกัน รีบพาเข้าไปแนะนำตัว
หน่อยสิ...เอ๊ะ!”

“พี่หลิว เป็นอะไรไปหรือ” ครั้นเห็นอีกฝ่ายยิ้มค้าง ได้ทำอู่
ก็อดแปลกใจไม่ได้

ทันใดนั้นเองเถียนฮวนลุกขึ้น

“อาจารย์ พวกเราพบกันอีกแล้วนะเจ้าคะ” นางเอ๋ยด้วย
รอยยิ้มอ่อนโยน

“ฮวนเจียเออร์!”

ผู้มาเยือนเห็นเช่นนั้นก็ร้องเรียกเสียงดัง ก่อนจะพุ่งตัว
เข้ามาหาเถียนฮวนอย่างรวดเร็ว

เถียนฮวนยกบอดกายนับอย่างนอบน้อมตั้งแต่แรกพบ

“ศิษย์ขอคารวะอาจารย์ หลายปีมานี้ไม่พบหน้า อาจารย์
สบายดีหรือไม่เจ้าคะ”

“ฮ่าๆ ฮวนเจียเอ๋อร์นี่เอง!” ผู้มาเยือนหัวเราะจนใบหน้า
เต็มไปด้วยรอยยิ้ม เขายื่นมือไปลูบศีรษะของเถียนฮวนเบาๆ
“เจ้าสูงขึ้นแล้ว บัดนี้เติบโตมาเป็นหญิงงาม! เมื่อครู่หากเจ้า
ไม่ทักมาก่อน ข้าก็แทบจำเจ้าไม่ได้เสียด้วยซ้ำ!”

เถียนฮวนใบหน้าประดับยิ้ม “พวกเราไม่ได้พบกัน
มานานนัก ตอนที่จากกัน ข้ายังอายุเพียงสิบสองปี บัดนี้ข้า
แต่งงานมีลูกแล้ว ย่อมเปลี่ยนไปตามกาลเวลาเจ้าคะ ส่วนท่าน
กลับแทบไม่เปลี่ยนไปเลย ข้าเพียงมองปราดเดียวก็จำท่าน
ได้แล้วเจ้าคะ”

“เหมือนเดิมตรงไหนเล่า ข้าเองก็เปลี่ยนเช่นกัน ข้าแก่แล้ว!”
อาจารย์หลิวชี้ไปที่หางตาของตน “เจ้าดูสิ ตีนกาเพิ่มขึ้นตั้งเยอะ!”

เถียนฮวนส่ายศีรษะอย่างจริงจัง “หาเป็นเช่นนั้นไม่เจ้าคะ
ท่านยังคงเหมือนดังที่ข้าจดจำไว้ทุกประการ มิได้ดูแก่ลงเลย
สักนิด”

“เจ้าเด็กคนนี่!”

อาจารย์หลิวอดไม่ได้ที่จะยื่นนิ้วไปเคาะหน้าผากของนาง
หนึ่งที

“เหตุใดปากเจ้าจึงหวานปานน้ำผึ้งเช่นนี้ ทำเอาหน้าข้า
เห่อร้อนไปหมดแล้ว”

ครั้นเอ่ยจบก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

ได้ทำอยู่ได้ยินเรื่องราวทั้งหมด ก็พอจะปะติดปะต่อ
เรื่องราวได้

“พี่หลิว หรือว่ากุ๊ฮุ่ยน...จะเป็นศิษย์ที่ท่านเคยเอ่ยกับข้า
อยู่บ่อยๆ”

“ถูกต้อง ศิษย์ผู้นั้นคือนางนี้แหละ!” อาจารย์หลิวรีบ
พยักหน้า “วันนั้นพวกเราจากกันที่อำเภอชิงซาน ขำร้อนรุ่มเนจร
ไปทั่วสารทิศ สุดท้ายได้ปักหลักที่เมืองหลวง สิ่งที่ข้าเสียใจที่สุด
คงหนีไม่พ้นเรื่องของนาง ขำมีอาจพานางออกมาด้วยได้ เรื่องนี้
กลายเป็นปมในใจของข้ามาโดยตลอด ครั้นมีคนบอกข้าว่าวันนี้
จวนเจ้ามีสตรีผู้หนึ่งเชี่ยวชาญการปรุงยามาเยือน ใจข้ากลับ
ตื่นเต้นยิ่งนัก แม้ไม่ได้คาดหวังว่าคนผู้นั้นจะเป็นฮวนเจียเอ๋อร์
แต่ก็อดทนไม่ไหว อยากมาดูด้วยตาตนเอง ต่อให้ไม่ใช่ศิษย์
ของข้า อย่างน้อยข้าก็ยังอาจช่วยนางได้บ้าง เพื่อคลายปมในใจ

“ผู้ใดจะคิดว่านางคือฮวนเจียเอ๋อร์ของข้าจริง ๆ!”

อาจารย์หลิวหัวเราะเสียงดังอีกครั้ง ก่อนจะตบไหล่
ใต้เท้าอย่างแรง

“เป็นอย่างไบบ้าง น้องอู๋ ศิษย์ของข้าเก่งกาจใช้หรือไม่
ข้ามิได้กล่าวเกินจริงแม้แต่หน่อย”

“นางเก่งยิ่งนัก” ใต้เท้าอู๋เอ่ยต่อ “ศิษย์ของท่านผู้นี้
ฉลาดปราดเปรื่อง ข้ายังได้สามี้อัจฉริยะ คนที่พี่หลิวเลือก
ย่อมไม่ธรรมดาจริง ๆ!”

ประเดี๋ยวก่อน!

อาจารย์หลิวเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าข้างกายเถียนฮวน
ยังมีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ รวมถึงเด็กชายที่ยืนอย่างสงบอยู่ด้านข้าง
และทารกน้อยที่อยู่ในอ้อมแขนของกู่ฉางส่วย

เขาชะงักไปในทันที

“ฮวนเจียเออร์...เจ้าแต่งงานแล้วหรือ”

เถียนฮวนกลั้นหัวเราะแทบไม่อยู่

แม้แต่ใต้เท้าอู๋ก็ยังกลั้นขำไม่ไหว รีบเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อครูนางพูดไปแล้วมิใช่หรือหรือนางแต่งงานมีลูกแล้ว
สามีของนางเป็นอัจฉริยะ วิชาแพทย์ของเขาเป็นเลิศยิ่งนัก
เมื่อครูข้าได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กับเขาไปไม่น้อย ทำให้ข้า
รู้สึกนับถือเขาจากใจจริง”

ก๊วนส่งผู้คุ้มบុตรสาวในอ้อมอก รีบก้าวขึ้นมาด้านหน้า

“ข้าขอคารวะอาจารย์”

ห้วนเกอเอ๋อรีบยกกายคำนับอย่างนอบน้อม

“ข้าขอคารวะอาจารย์”

“เฮอะ พอแล้ว พวกเจ้าลุกขึ้นได้แล้ว”

อาจารย์หลิวรีบโบกมือห้าม

วันนี้แค่ได้พบหน้าเถียนฮวน เขาก็ตื่นเต้นยินดีเสียจน
ทำอะไรไม่ถูกอยู่แล้ว

เขาพิณิจสามีและลูกของนางอยู่ครูหนึ่ง สามีนางหน้าตา
คมเข้ม ท่าทางซื่อตรง ส่วนบุตรชายนางดวงตาดำขลับ ท่าทาง
เฉลียวฉลาดไม่น้อย เขาพึงพอใจยิ่งนัก

ทว่าความสนใจของเขาในยามนี้กลับตกอยู่ที่เถียนฮวน

“ฮวนเจียเออร์ เจ้ายังปรุงยาอยู่อีกหรือ เรื่องนี้ทำให้ข้า
ประหลาดใจยิ่งนัก เดิมทีข้านี้กว่า...”

“เรื่องนี้ข้าจนปัญญายิ่งนัก” เถียนฮวนยิ้มขมขึ้น “เมื่อครั้งที่
ตระกูลเถียนล่มสลาย ข้ากับแม่ข้าต้องไปพึ่งพาท่านตา ทว่าท่านตา
มิได้มีฐานะมั่งคั่งนัก ไม่มีเงินมากพอจะซื้อยาให้แม่ข้ากิน ข้าจำต้อง
ลงมือปรุงยาด้วยตนเอง ต่อมาท่านตาล้มป่วย เรื่องการปรุงยา
ภายในบ้านล้วนเป็นข้าที่รับผิดชอบดูแล

“ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงได้ปรุงยาอยู่เสมอ หากวันนั้นข้าละทิ้ง
วิชาปรุงยาไป คงไม่มีข้ากับสามีนะวันนี้”

กู่จางสู่ยคำนับอาจารย์หลิวอีกครั้ง “ข้าขอขอบคุณอาจารย์
ที่ถ่ายทอดวิชาปรุงยาให้ภรรยาข้า หากไม่มีท่าน วันนี้พวกเรา
คงมีอาจมีชีวิตที่ดีเช่นนี้ได้”

“พวกเจ้ากล่าวผิดไปแล้ว” อาจารย์หลิวยิ้มพลางส่ายหน้า
“เส้นทางของพวกเจ้ามิได้เป็นเพราะข้า แต่เป็นเพราะฮวนเจียเออร์
เป็นผู้เริ่มต่างหาก นางมีพรสวรรค์ด้านการปรุงยาอย่างแท้จริง
ข้าไม่อยากจะให้ตั่นกล้าชั้นเลิศเช่นนี้ถูกดินฝังกลบ จึงถ่ายทอด

ทุกสิ่งที่ข้ารู้ให้นาง บัดนี้ดูแล้ว การตัดสินใจในวันนั้นของข้า
หาได้ผิดพลาดไม่!”

เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“ว่าแต่ เมื่อครุ่นอยู่พูดว่าอะไรนะ สามีสวนเจียเออร์
มีวิชาแพทย์ไม่แล้ว?”

“ถูกต้อง” ใต้เท้าอุ้ยยกหน้ารับ “เมื่อครู่พวกเรากำลัง
สนทนาเรื่องกรณีศึกษาคนไข้ที่ป่วยด้วยโรคต่างๆ หากท่าน
สนใจ ก็มานั่งฟังด้วยกันเถิด”

บทที่ 317 ยามราตรี
สนทนากันใต้แสงตะเกียง

ได้ทำอยู่ยังรู้สึกค้างคาใจไม่น้อย เพราะอาจารย์หลิวมาเยี่ยม-
เยียนเขา ทำให้การสนทนากับกู่ฉางส่วยถูกขัดจังหวะไปเสียก่อน

ตอนนี้เขายังอยากพูดคุยต่อให้หน้าใจ

ครั้งนี้ได้ยินเช่นนั้นอาจารย์หลิวก็รู้สึกสนใจอยู่ไม่น้อย
เขายังหันมารับทันที

“ยอดเยี่ยม! ประจวบเหมาะนัก ข้าเองก็อยากทดสอบฝีมือ
ของฮวนเจียเอ๋อร์ดูสักหน่อย”

ทุกคนต่างเห็นพ้องต้องกัน รีบหันกลับมาร่วมวงสนทนากัน
อย่างครื้นเครง

ตอนที่ยังมีได้พูดคุยกับกู่ฉางส่วย อาจารย์หลิวก็ยังไม่รู้ว่า
ชายหนุ่มเป็นใคร เช่นไร ทว่าครั้งนี้ได้ร่วมวงสนทนา เขาก็พบว่า